

PIETRELCINAI PIO ATYA ÉLETE

5. rész – A papszentelés

Pio testvér ismét papírt és tollat ragad, és ezúttal konkrét kéréssel áll elő: szeretné, ha pappá szentelnék, még mielőtt betöltené 24. életévét. Elmagyarázza, hogy attól tart, nem éri meg a 24 éves korhatárt, így a kánonjogi normák alapján felmentést kér alóla. Előjárói alapos megfontolások után engedélyezik, hogy pappá szentelése a következő év május vége helyett – amikor a jelölt betöltené 24. életévét – már 1910 augusztusában megtörténjen. 1910 augusztusában Pio testvért ismét

Beneventóban találjuk. Az egyház Szent Lőrinc diakónus ünnepét tartja, aki a hagyomány szerint tüzes rostélyon halt mártírhalált. Ezért mondják azt a parasztok, hogy augusztus 10-e az év legforróbb napja. Mikor Pio belép a beneventói székesegyházba, először imához térdel: édesapára gondol, aki ismét elment hazulról, ezúttal Argentínába.

A püspök által celebrált szertartás – melyen Foggia megye kapucinus rendjének valamennyi előjárója jelen van – a kánonoki kápolnában folyik. A mindenszentek litániájának eléneklése és kezének megkenése után Francesco Forgione örök hűséget ígér az Egyháznak és Krisztusnak. *Szegénységet, tisztaságot* és előjárói iránti *engedelmséget* fogad. A püspök ünnepélyes szavai ürességbe hullanak, oly nagy a meghatódottság. Pio atya ragyog: végre elérte kitűzött célját, és a jelek szerint egészségi állapota is jobb. A foggiai provincia kapucinusai büszkék új rendtársukra, akit immár példaként állítanak a legifjabbak elé. Családtagjai megállás nélkül sírnak, beleértve húgait is, akik pedig látszólag nyugodtak.

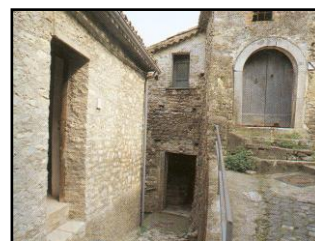
Délután az újdonsült pap visszatér Morconéba. Az egész közösség nagy ünnepléssel fogadja. Édesanyja, bátyja és húgai pedig a család barátainak egy csoportjával Pietrelcinába igyekeznek, hogy előkészítsék Pio atya fogadását. A falut lázas készülődés tölti el Nagyboldogasszony ünnepének előestéjén. Mindenki igen korán otthagyja földjét, és siet, hogy felékesítse ablakát, gyertyákkal és virágokkal díszítse fel a kis Szent Anna templomot. A plébánián a gyerekek azokat az énekeket próbálják, melyeket a Pio atya által földijeik körében celebrált szentmisén fognak előadni. Vesperáskor megköszönik a Szűzanyának, hogy a hivatás örömeivel ajándékozta meg Pietrelcinát. Az újdonsült pap nagyon izgatott szerény otthonában – melyet édesapja Amerikából hozott pénzen újítottak fel -, és kerüli a rokonaival, barátaival való találkozást. A harangok ünnepien zúgnak, hogy hírvül adják a másnap reggeli nagy eseményt, és hogy a Szűzanyát köszöntsék. Rengeteg fáklya gyűl ki a hegytetőn, mintha csak el akarnák űzni a Gonoszt az áldott földről, melyen Szent Ferencnek ilyen méltó követője születhetett meg. Még az Egyházzal szemben állók is részt vesznek valamilyen módon az ünnepen: augusztus 15-ének reggelén az ő házaik ablakai is feldíszítve ragyognak.

A Forgionéék házatól a Szent Anna templomig vezető rövid útszakaszt virágszőnyeg borítja. Pio atya tiltakozik, mert túl nagyok tartja a meki szánt megtiszteltetést, és azt mormogja, hogy ilyen ünneplés csak a mi Urunkat és Szűz Máriát illethetné meg. A kis templom képtelen befogadni mindenkit. Kapuja kitérve, hogy a kis téren összezsúfolódott tömeg is követhesse a szertartást. Hét padsort csak a pietrelcinai kapucinus szűk családi köre és Morconéból érkezett szerzetestársai foglalnak el.

A szentmise közben Agostino atya megy fel a szószékre, aki az új pappal töltötte az utóbbi igen gyötrelmes időszakot, és dicsérő szavakat fon az oltár mellett ülő Pio atya köré. Az ünnepektől szégyenlősen tenyerébe rejtje arcát. A prédikáció fő témája a szenvedés. Az embereknek az a benyomásuk, mintha valami új dolgról hallanának, mikor a prédikáló testvér elmagyarázza, hogy a fájdalom után mindenki számára elérkezik az öröm pillanata. A kereszténység alaptörvénye, hogy van szeretet, megváltás és feltámadás. Pio atya olyannak tűnik, mint aki most támadt fel. Még ragyogóbb, mint Szent Lőrinc napján, mikor Beneventóban pappá szentelték. Szeretne köszönetet mondani, de elszorul a torka. Egy imát mond hát el, melyet ő maga írt minden falubelijéért, élőkért és holtakért. Szeretné olaszul felolvadni, de szigorúak a szabályok, tehát latinul kell elmondania. A szürke ünneplőruhájukba öltözött parasztok ráncos arcán a leplezetlen meghatottság könnyei csorognak.

Camillo testvér, a morconei kolduló barát is – aki tudtán kívül is az újdonsült pap ihlető példaképéül szolgált – nagyon meghatott. Szerzetestársai gratulálnak Pio atyának, ő pedig egyre kisebbre húzza össze magát, és úgy érzi, arca szégyenpírban ég. Még tüzesebben izzó napon teszi meg újból a templom és a házuk közötti rövid útszakaszt. Forgionéék nagy konyhájában Peppa mama és barátnői mindenkinek főztek ebédet. Az asztalfőn Pio atya foglalt helyet, mellette édesanyja, aztán a plébános, morconei előjárója következik, majd nagybátyja, 28 éves Michele bátyja, 21 éves Felicita húga, az éppen most 18 éves Pellegrina és a legkisebb, a 16 éves Grazia. Imádkoznak, majd elfogyasztják az aratóünnepi vagy lakodalmi fogásokhoz hasonló paraszti ételeket. Még egy kis hús is kerül az asztalra. A gazdasszony feláldozta az áprilisban született kecskegidát, és levágott néhány tyúkocskát is. A vendégek nem nagyon igyekeznek, mert kellemes hűvös van a földszinti helyiségben.... (folytatás következik)

Balra:
a Forgione család háza
Pietrelcinában

Jobbra:
a Szent Anna templom
oltára, ahol Pio atya
első miséjét bemutatta

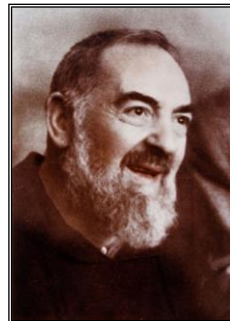
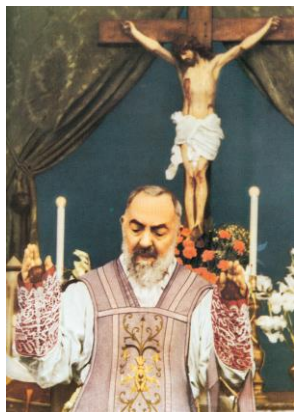
**„Rendkívüli alázatosságával hódított meg.
Ez az ember valóban semminek tekinti magát Isten előtt.”**

„Isten tudja, milyen tésztából gyúrt bennünket, és a történelem sodrában nem fukarkodik velünk szemben a jelekkel! Mindazonáltal az Egyház folytonosan emlékeztet bennünket, hogy ezek csupán azáltal kapnak értelmet, amit jelentenek. „Boldogok, akik nem láttak és hisznek!” (Jn 20,29) A hit éjszakája végtelenül értékesebb valamennyi karizmánál.

Nos, jól látható, milyen kevéssé törődik Padre Pio a lelkesedéssel, mely körülveszi. Mozdulatainak bizonyos fokú nyersessége, nagy igyekezete, hogy elrejtse kezeit, sőt tudatosan visszatetszést kiváltó modora egyetlen célt szolgál: lehűteni rajongóit, hogy Isten felé irányítsa őket. San Giovanni Rotondóban való tartózkodásom alatt őt magát sokkal jobban megfigyeltem, mint stigmáit. Rendkívüli alázatosságával hódított meg. Ez az ember valóban semminek tekinti magát Isten előtt. Mindazok, akiket erre vonatkozóan megkérdeztem, egybehangzóan állítják, hogy a leghevesebben kitér minden hálálkodás elől, mely feléje irányul. „Köszönd meg az Úrnak! Neki vagy köteles hálát adni, és senki másnak! Ezt a kegyelmet Isten adta meg neked! Ne hozzám, hanem feléje fordulj hálálkodásoddal!” Ha valamiért indulatba jön, az bizonyára ezeknek a tapintatlan tiszteletnyilvánításoknak tudható be. Úgy tűnik, az ilyesmit sértésnek tekinti Azzal szemben, akinek ő csupán eszköze. Lelki leányai és fiai jól tudják, mennyire megveti a csodálatot kifejező megnyilatkozásokat. A kérelhetetlen fénytől kísérve, saját semmiségében hogyan tudná elfogadni a dicsértet anélkül, hogy azt hazugságnak ne tekintené, és ne szenvedne miatta? Ott a „megfigyelő állásomban”, szemben a megostromolt gyóntatószékkel világossá válhatott előttem, hogy ez az ő igazi keresztyje. Látvány lenni a világ és az emberek előtt, csalétkül szolgálni a bűnösöknek, akiket stigmái vonzanak ide, és elviselni, hogy sebei mint a szeretet titka, kíváncsi és tolakodó szemek bámészkodásának legyenek kitéve: lehet-e vajon keményebb mártíromságot elképzelni? És ha erre a célra kiszolgáltatja magát, csak azért történhet meg, mert egy sokkal kegyetlenebb szomjúság kínozza – a lelkek iránti nagy részvéte, akiknek negyven év óta zsákmánya! Az emberek általában stigmái miatt rajonganak érte. Nekem az a meggyőződés, hogy ő egy új ars-i plébánosként fog bevonulni a történelembe mint a gyóntatószék foglya és a megváltás munkása.

Isten csupán ezért engedte meg, hogy testén a megváltást munkáló őt sebhely kivirágozzék. És az Egyház, Krisztus édes menyasszonya, féltékenyen örökdiik üzenetének tisztasága fölött, amikor az elhamarkodott dicshimnuszokat és az oktalan lelkesedést helyteleníti. Mint minden más dologban, Padre Pio erre vonatkozóan is teljes egyetértésben van az Egyházzal.

Maria Winowska vallomása Pio atyáról a „Padre Pio igazi arca” című könyvből

„... semmit sem tettem Isten dicsőségéért és a lelkek üdvösségéért. Csak abban vagyok biztos, hogy a szívem nagyon szeret, hiszen szeretetre teremtett!”

Padre Pio

2/1.

„Lehetetlen, hogy Jézus a vesztemet akarná...”

(Pio atya tisztában van azzal, hogy a bűn drámai szakadást idéz elő Isten és a bűnös között, s hogy bárki, akár ő maga is, belezuhanhat ebbe a szakadékba. Ám hisz abban, hogy Isten mindent Fia kezébe adott, így az ítéletet is.)

Kedves atyám!

Jézus továbbra is velem van, nem hagyott el, így könnyebb ellenállnom a kísértéseknek, és alávetnem magam az isteni akaratnak... Látja, atyám, mily bőséges az Úr jósága és édessége, ha mégoly elvetemült bűnös vagyok is!

S vajon én hogyan viszonyozhatnék ily nagy irgalmat? Mit adhatok neki cserébe ennyi jótéteményért? Ha tudná, atyám, életem során hányszor cseréltem fel Jézust hitvány, evilági dolgokra! Érthetetlen, hogy egyfolytában bánom elkövetett bűneimet, ismételten elhatározom, hogy soha többé nem követem el őket, újra meg újra kimondom, hogy sohasem akarok többé vétkezni; s vérző szívvel mégis azt kell mondanom, hogy sajnos mindezek ellenére még mindig oly gyarló vagyok, s azt hiszem, az Úr igen sokszor elégedetlen velem. Időnként nagyon elkeseredem, mert szinte lehetetlennek érzem, hogy Jézus megbocsássa rengeteg vétkeimet; mégis sokszor arra gondolok: lehetetlen, hogy Jézus a vesztemet akarná. Miféle dolog ez? Kérem, magyarázza meg! Bár hozzáteszem, mindez önkéntelenül zajlik bennem, hiszen a legcsekélyebb dologban sem akarok az Úr tetszése ellen cselekedni.

Atyám, mennyire szenvedek attól, hogy látom, az emberek nem csupán elfordulnak Jézustól, hanem, ami még rosszabb, bántják, sőt szörnyű káromlásokkal illetik! Inkább meghalnék, vagy legalábbis megsüketülnek, semmint halljam, amint az emberek ily gyalázatosan sértegetik Istent.

A következő imával fohászok az Úrhoz: Uram, add, hogy inkább meghaljak, mintsem én is azok közé kerüljek, akik bántanak téged! Ön is ajánljon az Úrnak, és kérje számomra ezt a kegyelmet, ha ez az ő nagyobb dicsőségét szolgálja...

Továbbra is kérem mindenkori áldását,
Fra Pio

San Marco la Catola, 1911. szeptember 5.